

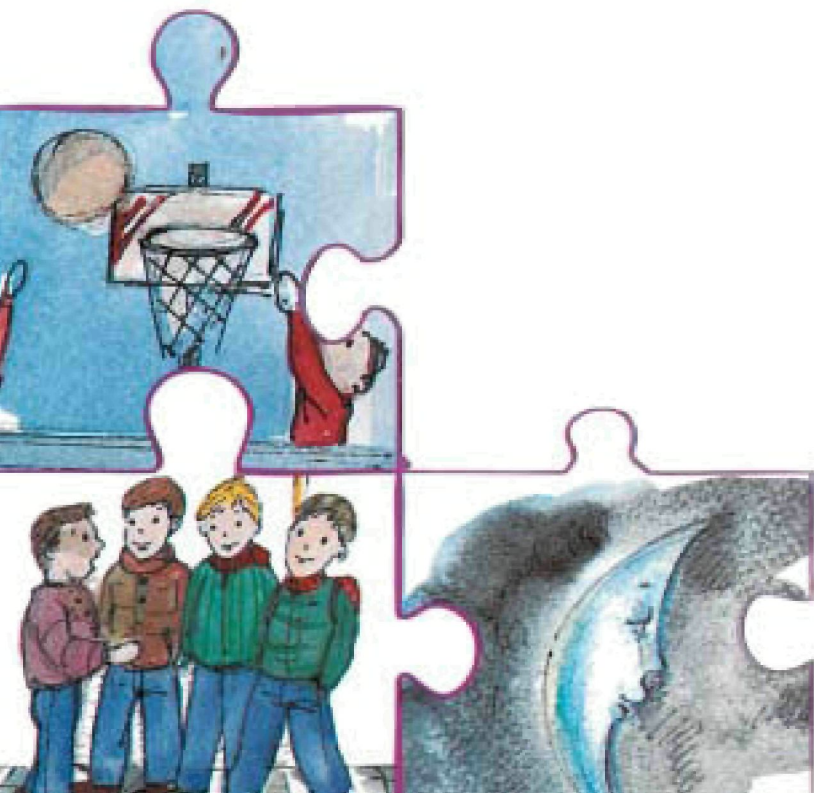
Διηγούμαι και γράφω ιστορίες

5

Διηγούμαι και γράφω ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Αναδιήγηση)

Επιχειρησιακό Πρόγραμμα: Άξονας Προτεραιότητας 1:	Αρχική επαγγελματική εκπαίδευση και κατάρτιση II. Πρωώθηση της ισότητας ευκαιριών πρόσβασης στην αγορά εργασίας για όλους και ιδιαίτερα για εκείνους που απειλούνται με κοινωνικό αποκλεισμό.
Μέτρο 1. 1:	Βελτίωση των συνθηκών ένταξης στο εκπαιδευτικό σύστημα ατόμων ειδικών κατηγοριών.
Ενέργεια 1. 1.1.:	Προγράμματα ένταξης παιδιών με πολιτισμικές και γλωσσικές ιδιαιτερότητες στο εκπαιδευτικό σύστημα.
Κατηγορία πράξεων 1.2.1α:	Ένταξη παιδιών των ομάδων - στόχων: μουσουλμάνων, τσιγγάνων, παλινοστούτων, αλλοδαπών, ομογενών στο σχολείο.
Πράξη:	Ένταξη παιδιών παλινοστούτων και αλλοδαπών στο σχολείο για την Α/θμια εκπαίδευση.
Χρηματοδότηση:	Ευρωπαϊκή Ένωση - ΕΚΤ
Φορέας παρακολούθησης:	Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων ΥΠΕΠΘ Ειδική Γραμματεία Π.Ο.Δ.Ε. Ειδική Γραμματέας: Ισμήνη Κριάρη Διεύθυνση Γ' ΚΠΣ
Φορέας υλοποίησης:	Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών Επιτροπή Ερευνών Τμήμα Φ.Π.Ψ. Κέντρο Διαπολιτισμικής Αγωγής Πανεπιστημιούπολη Ζωγράφου Ιλίσια 15784 Τηλ.: 210-7277522 E-mail: information@keda.gr
Επιστημονικός υπεύθυνος:	Καθ. Ιωάννης Κ. Καράκωστας
Επιστημονικός Σχεδιασμός:	Αφροδίτη Βάσσου
Υπεύθυνη δράσης:	Αφροδίτη Βάσσου
Ομάδα συγγραφής:	Σοφία Αποστολοπούλου Αφροδίτη Βάσσου Χρυσανγή Γλένη Εύη Γεωργιάδου Ευάγγελος Μακρής Ιωάννης Ντελής-Σμυρίλιος Σοφία Παλιούρα
Εικονογράφηση:	Λιάνα Μερτζάνη
Γλωσσική και Φιλολογική Επιμέλεια:	Τζένη Πανταζή

2η έκδοση

Το βιβλίο δημιουργήθηκε στο ατελιέ MULTIMEDIA ΑΕ

Εκτύπωση - βιβλιοδεσία: ΒΙΒΛΙΟΣΥΝΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΕΠΕΕ

ΕΝΟΤΗΤΑ

5

Διαβάζουμε τις παρακάτω λέξεις και προτείνουμε άλλες λέξεις που έχουν σχέση μ' αυτές.

Νύχτα

Ουρανός

Κάστρο

Χωριό

...και συζητάμε γι' αυτά που ακούσαμε και «είδαμε» με κλειστά τα μάτια, με τη βοήθεια των παρακάτω ερωτήσεων.

1. Ποιος είναι ο ήρωας της περιπλάνησης;

2. Πού βρίσκεται;

3. Είναι μέρα ή νύχτα;

4. Ποιον ψάχνει;

Ένα όνειρο πολύ ζωντανό

Ένα απόγευμα ανέβηκα στο κάστρο. Το κάστρο... Ο πιο αγαπημένος μου περίπατος. Στέκεται ερειπωμένο απέναντι στο Αιγαίο πέλαγος. Αλήθεια, πόσοι αιώνες έχουν περάσει από τότε που χτίστηκε; Δυσκολεύομαι να τους μετρήσω. Κι όμως, κάθε φορά που περπατούσα ανάμεσα στα χαλάσματα, το κάστρο ζωντάνευε... Έβλεπα ακόντια να ξεμυτίζουν πίσω από τις πέτρες, βέλη μυτερά να φεύγουν από τόξα τεντωμένα, ασπίδες να γυαλίζουν στον ήλιο. Ύστερα ακούγονταν γρήγορα ποδοβολητά, κραυγές λαβωμένων, οι εχθροί έτρεχαν στον κάμπο και χάνονταν στην ομίχλη...

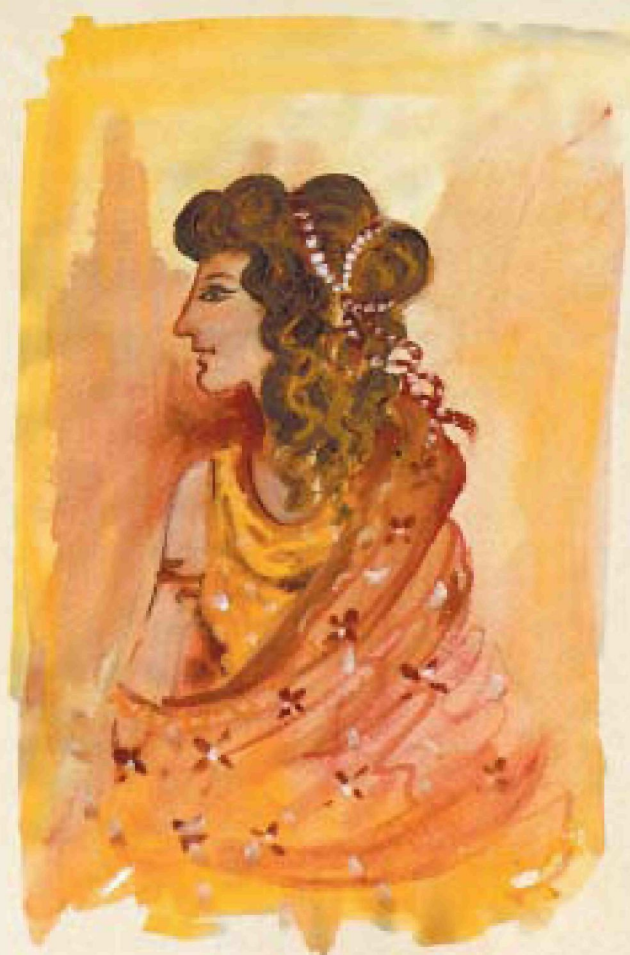
Εκείνο το απόγευμα όμως δεν φάνηκαν οι πολεμιστές. Ησυχία. Τα φώτα του χωριού είχαν ανάψει, το ίδιο και τ' αστέρια στον ουρανό. Λένε ότι ο Πυθαγόρας ανέβαινε στα βουνά του νησιού κι άκουγε τη μουσική των αστεριών, καθώς σεργιανούσαν στο στερέωμα. Όσο κι αν τέντωνα τ' αυτιά μου, δεν κατάφερα ν' ακούσω τον παραμικρό ψίθυρο. Το φεγγάρι είχε βγει στον ουρανό, το φως του λευκό κι ολοκάθαρο χυνόταν στο πρόσωπό μου, έτσι κι άνοιγα το στόμα μου, θα το έπινα σαν γάργαρο νερό. Ύστερα άρχισε τα παιχνίδια... Έμοιαζε σαν ψάρι ασημένιο, πιασμένο μέσα στο δίχτυ που σχημάτιζαν τα γυμνά κλωνάρια μιας ακακίας, φυτρωμένης ανάμεσα στις πέτρες. Πότε στεκόταν ακίνητο και πότε τινάζοταν έξω από το δίχτυ στα μαύρα νερά τ' ουρανού. «Αν περάσει μέσα από την αρχαία καμάρα, όλες οι επιθυμίες μου, ακόμα και οι πιο τρελές, θα πραγματοποιηθούν» σκεφτόμουν, και τις μετρούσα μία μία... Το φεγγάρι δεν πέρασε από κει που ήθελα, είδα όμως καθαρά μια λαμπερή σκιά να στέκεται στο άνοιγμα της καμάρας. «Η Περσεφόνη!» μου ξέφυγε μια φωνή κι αναπήδησα.

Ήταν εκείνη χωρίς καμιά αμφιβολία. Έβλεπα το φουστάνι της ν' ανεμίζει, τα χέρια της, κάτασπρα στο φως του φεγγαριού, με καλούσαν κοντά της. Δρασκέλισα βράχους κι αγριόχορτα κι άρχισα να σκαρφαλώνω. Μόλις γύρισα όμως να την ξανακοιτάξω, χάθηκε από τα μάτια μου. Πρόλαβα και είδα μόνο την άκρη του φουστανιού της, λευκή κι αέρινη, να χάνεται πίσω από τις αρχαίες πέτρες. Πήδηξα ανάμεσα στα ξεκολλημένα λιθάρια, έτρεξα ξοπίσω της. Εκείνη όμως δεν φαινόταν πουθενά, λες και είχε διαλυθεί στον αέρα. «Περσεφόνηηηη...» φώναξα κι η φωνή μου γύρισε πίσω δυναμωμένη. «Κι αν δεν ήταν η Περσεφόνη; Αυτή την ώρα βγαίνουν τα ξωτικά και τα φαντάσματα» σκέφτηκα και για πρώτη φορά ένιωσα τον φόβο να μου κόβει τα γόνατα. Δεν πρόλαβα να κουνηθώ κι ένας σιγανός ψίθυρος έφτασε στ' αυτιά. Την ίδια στιγμή μικρές σκιές, σαν φύλλα που τα σκορπάει ο άνεμος, πέρασαν πάνω από το κεφάλι μου. Τέντωσα τα μάτια μου. Νυχτερίδες! Ενοχλημένες από τη φωνή μου και το τρεχαλητό μου, πέταξαν σαν ανάλαφρο κύμα και χάθηκαν στο σκοτάδι. Μόνο τον αγέρα ένιωσα στο πρόσωπό μου, καμιά δεν μ' άγγιξε. Όταν σταμάτησαν οι χτύποι της καρδιάς μου, κατέβηκα από το κάστρο. Το φως του φεγγαριού μου 'δειχνε τον δρόμο για το χωριό...

Η Αγγέλα, κάθε φορά που μ' έβλεπε να τριγυρίζω σαν ονειροπαρμένος, έλεγε: «Αυτό το καταραμένο άγαλμα σ' έκαμε αγνώριστο, δεν είσαι ο Παντελής που ήξερα. Λες και σ' έχει μαγέψει... Μόνο αν φύγει από την αποθήκη σας, θα λυθούν τα μάγια...».

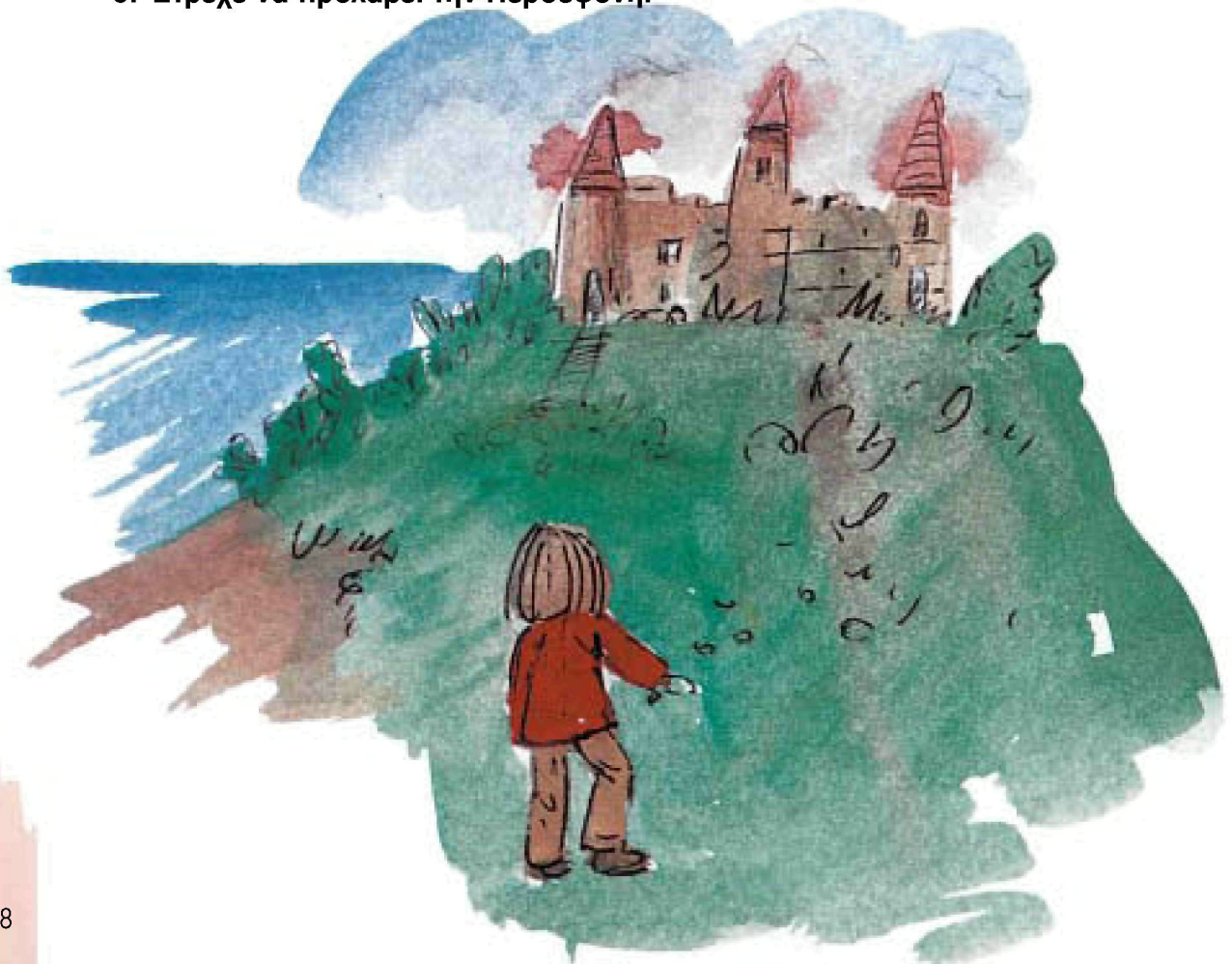
Λίτσα Ψαραύτη
«Τα δάκρυα της Περσεφόνης»,
Εκδόσεις Πατάκη, 1994, σ. 52-56.

Διαβάζουμε τις προτάσεις και τις ερωτήσεις που ακολουθούν. Επιλέγουμε εκείνες τις προτάσεις που μας βοηθούν ν' απαντήσουμε στις ερωτήσεις.

1. Ένα απόγευμα ανέβηκα στο κάστρο.
2. Το φεγγάρι είχε βγει στον ουρανό.
3. Το φως του φεγγαριού μου έδειχνε τον δρόμο για το χωριό.
4. Τα φώτα του χωριού είχαν ανάψει, το ίδιο και τ' αστέρια στον ουρανό.
5. Πήδηξα ανάμεσα στα ξεκολλημένα λιθάρια, έτρεξα ξωπίσω της.
6. Μόλις γύρισα όμως να την ξανακοιτάξω, χάθηκε από τα μάτια μου.
7. Το κάστρο... Ο πιο αγαπημένος μου περίπατος. Στέκεται ερειπωμένο απέναντι στο Αιγαίο πέλαγος.
8. Δεν είσαι ο Παντελής που ήξερα.
9. Έτρεχε να προλάβει την Περσεφόνη.

Ποιος είναι ο ήρωας της ιστορίας;

Ποιο είναι το θέμα της;

Πότε, σε ποια χρονική στιγμή, συμβαίνει;

Πού, σε ποιο χώρο, συμβαίνει;

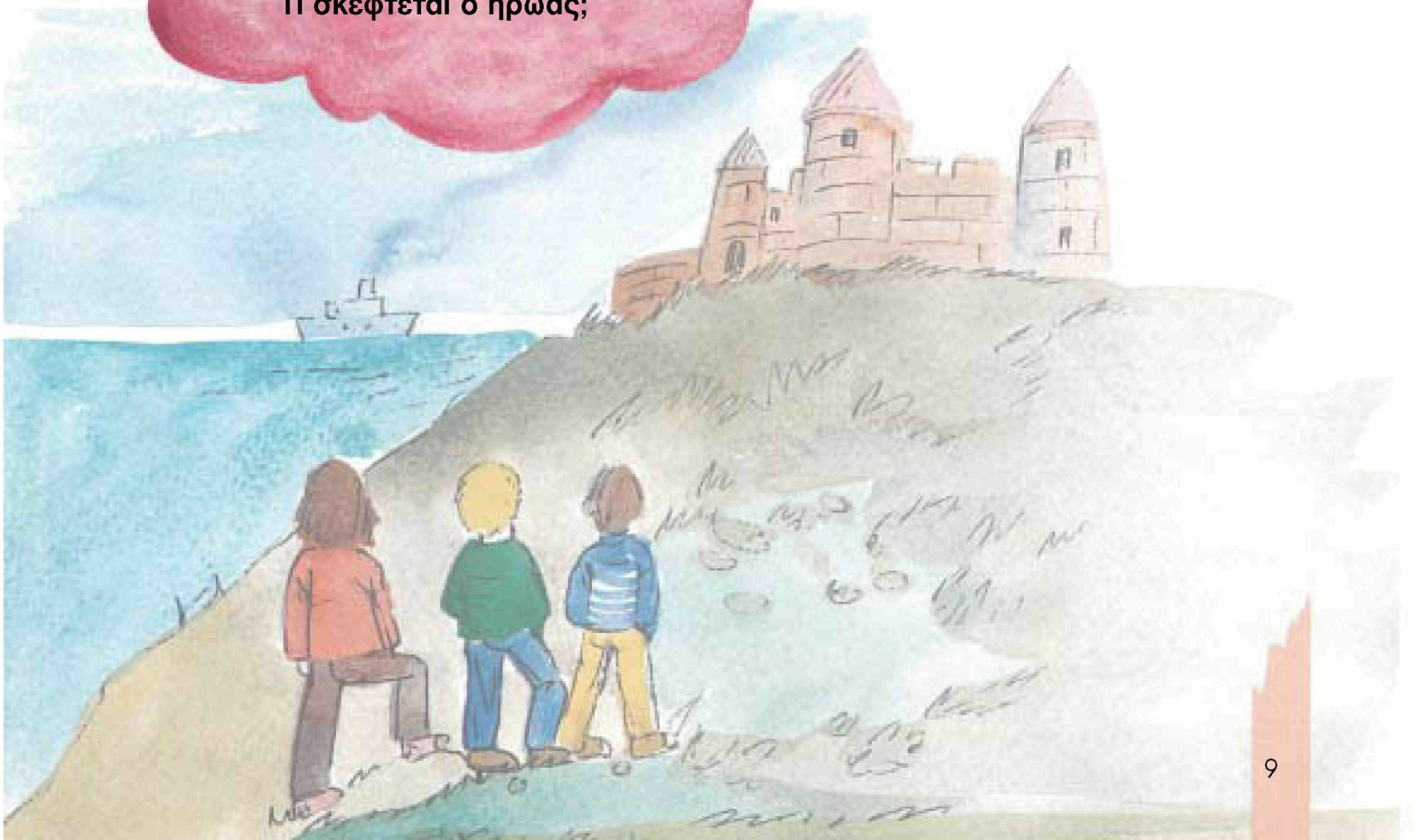
Τι ακριβώς συμβαίνει;

Γιατί συμβαίνει;

Τι γίνεται μετά;

Πώς αισθάνεται ο ήρωας;

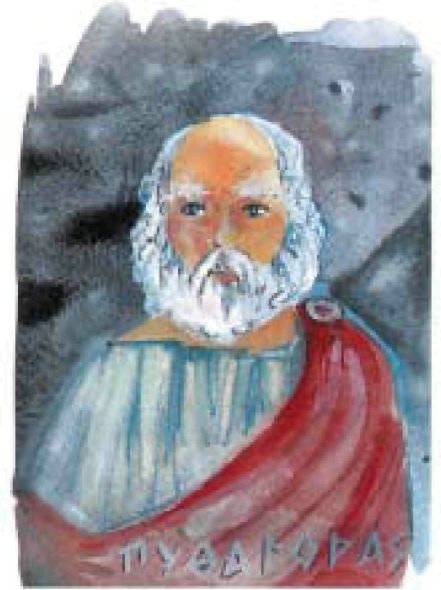
Τι σκέφτεται ο ήρωας;

Διαβάζουμε τις προτάσεις, ανακαλύπτουμε τις λέξεις που λείπουν και συμπληρώνουμε τα κενά. Ύστερα, συζητάμε για το νόημά τους.

- Λένε ότι ο Πυθαγόρας ανέβαινε στα βουνά του νησιού κι άκουγε τη μουσική των αστεριών καθώς _____ στο στερέωμα.
- «Αν περάσει μέσα από την αρχαία _____, όλες οι επιθυμίες μου, ακόμα και οι πιο τρελές, θα πραγματοποιηθούν».

- «Η Περσεφόνη!» μου ξέφυγε μια φωνή κι _____.
- Έβλεπα το φουστάνι της ν' _____, τα χέρια της, κάτασπρα στο φως του φεγγαριού, με καλούσαν κοντά της.

- Δρασκέλισα βράχους και _____ κι άρχισα να σκαρφαλώνω.
- «Αυτή την ώρα βγαίνουν τα _____ και τα _____» σκέφτηκα.
- ...και για πρώτη φορά ένιωσα τον φόβο _____.
- Δεν πρόλαβα να κουνηθώ κι ένας σιγανός _____ έφτασε στ' αυτιά μου.
- Μ' έβλεπε _____ σαν _____:
- Αυτό _____ σ' έκανε αγνώριστο.

5

Διαβάζουμε το παρακάτω απόσπασμα του κειμένου και υπογραμμίζουμε τα ρήματα που δείχνουν ότι κάτι έγινε στο παρελθόν.

...Έβλεπα το φουστάνι της ν' ανεμίζει, τα χέρια της, κάτασπρα στο φως του φεγγαριού, με καλούσαν κοντά της. Δρασκέλισα βράχους κι αγριόχορτα κι άρχισα να σκαρφαλώνω. Μόλις γύρισα όμως να την ξανακοιτάξω, χάθηκε από τα μάτια μου. Πρόλαβα και είδα μόνο την άκρη του φουστανιού της, λευκή και αέρινη, να χάνεται πίσω από τις αρχαίες πέτρες...

6

Διαβάζουμε, συζητάμε και ανακαλύπτουμε τις διαφορές και τις ομοιότητες των δύο χρόνων.

Παιραιτιμός

αιόριστος

Πήγαινα συχνά στο κάστρο.

Ένα απόγευμα **πήγα** στο κάστρο.

Περπατούσες πάντα δίπλα μου.

Περπάτησες δίπλα μου.

Ερχόταν μαζί μας κι ο Βαγγέλης.

Έ**ηρθε** μαζί μας κι ο Βαγγέλης.

Ανεβαίναμε ψηλά στον λόφο.

Ανεβήκαμε ψηλά στον λόφο.

Τρέχατε να δείτε τη θάλασσα.

Τρέξατε να δείτε τη θάλασσα.

Η θάλασσα κι ο ουρανός **γέμιζαν** με μπλε τα μάτια μας.

Η θάλασσα κι ο ουρανός **γέμισαν** με μπλε τα μάτια μας.

Διαβάζουμε το κείμενο και επιλέγουμε το σωστό.

Ο Δήμος **περνούσε/περνούσε** τις περισσότερες ώρες στην όχθη του ποταμού. Μαζί με τους φίλους του **παίζαμε/έπαιζαν** παιχνίδια με πειρατές. **Έτρεχα/έτρεχε** και εγώ πάντα μαζί τους. Εσύ μ' **έπαιρνες/παίρνате** απ' το χέρι. Όλοι μαζί **έφτιαχνα/φτιάχναμε** μια πειρατική σχεδία. Εσείς, τις περισσότερες φορές, **ανεβαίνατε/ανέβαιναν** πρώτοι επάνω.

Διαβάζουμε τις παρακάτω προτάσεις του κειμένου, σκεφτόμαστε και σημειώνουμε στην αντίστοιχη στήλη εάν η πράξη που εκφράζει το ρήμα επαναλαμβανόταν στο παρελθόν ή εάν συνέβη μία φορά και τελείωσε στο παρελθόν.

1. Λένε ότι ο Πυθαγόρας **ανέβαινε** στα βουνά του νησιού.
2. «**Η Περσεφόνη!**» μου ξέφυγε μια φωνή.
3. Το φεγγάρι **δεν πέρασε** από κει.
4. **Κι άκουγε** τη μουσική των αστεριών.
5. Το φως του λευκό και ολοκάθαρο **χυνόταν** στο πρόσωπό μου.
6. Ένας σιγανός ψίθυρος **έφτασε** στ' αυτιά μου.
7. **Τέντωσα** τα μάτια μου.
8. Τις **μετρούσα** μία μία.
9. **Μόνο** τον αγέρα **ένιωσα** στο πρόσωπό μου.
10. Εκείνη όμως **δεν φαινόταν** πουθενά.
11. **Κατέβηκα** από το κάστρο.

Η πράξη επαναλαμβανόταν.	Η πράξη συνέβη μία φορά και τελείωσε.
X	

Συμπληρώνουμε τις προτάσεις που ακολουθούν με μία πράξη που έγινε μία φορά και τελείωσε στο παρελθόν, όπως στο παράδειγμα.

1. Καθόταν για πολλή ώρα και κοίταζε το φεγγάρι, **όταν** ξαφνικά άκουσε έναν περίεργο θόρυβο.

2. Διαβάζαμε με τη μικρή μου αδερφή ένα βιβλίο, **ώσπου** μια στιγμή _____

3. Περίμενα στη στάση του λεωφορείου με τους φίλους μου, **όταν** _____

4. Δεν ήμουν και τόσο καλά, είχα πυρετό κι έτσι πίσω από το τζάμι της τάξης μου παρακολουθούσα τους συμμαθητές μου που έπαιζαν μπάσκετ στην αυλή του σχολείου. **Δεν πέρασε πολλή ώρα όμως και** _____

Διαβάζουμε την παρακάτω παράγραφο, υπογραμμίζουμε τις σημαντικές πληροφορίες και γράφουμε το νόημά της.

Ένα απόγευμα ανέβηκα στο κάστρο... Το κάστρο... Ο πιο αγαπημένος μου περίπατος. Στέκεται ερειπωμένο απέναντι στο Αιγαίο πέλαγος. Αλήθεια, πόσοι αιώνες έχουν περάσει από τότε που χτίστηκε; Δυσκολεύομαι να τους μετρήσω. Κι όμως, κάθε φορά που περπατούσα ανάμεσα στα χαλάσματα, το κάστρο ζωντάνευε.... Έβλεπα ακόντια να ξεμυτίζουν πίσω από τις πέτρες, βέλη μυτερά να φεύγουν από τόξα τεντωμένα, ασπίδες να γυαλίζουν στον ήλιο. Ύστερα ακούγονταν γρήγορα ποδοβολητά, κραυγές λαβωμένων, οι εχθροί έτρεχαν στον κήπο και χάνονταν στην ομίχλη.

Συζητάμε, ανακαλύπτουμε και γράφουμε το νόημα του κειμένου «Ένα όνειρο πολύ ζωντανό» με τη βοήθεια της παρακάτω παραγράφου.

Η Αγγέλα, κάθε φορά που μ' έβλεπε να τριγυρίζω σαν ονειροπαρμένος, έλεγε: «Αυτό το καταραμένο άγαλμα σ' έκαμε αγνώριστο, δεν είσαι ο Παντελής που ήξερα. Λες και σ' έχει μαγέψει.... Μόνο αν φύγει από την αποθήκη σας, θα λυθούν τα μάγια».

Νόημα είναι η ουσία ενός κειμένου, δηλαδή, αυτό που πρέπει να καταλαβαίνουμε από ένα κείμενο.

Διηγούμαστε με λίγα λόγια τη μικρή ιστορία του ήρωά μας και θυμόμαστε ότι η διήγησή μας είναι σημαντικό να περιλαμβάνει τις παρακάτω πληροφορίες.

Ποιος είναι ο ήρωας της ιστορίας;

Πού διαδραματιζόταν η ιστορία;

Πότε, σε ποια χρονική στιγμή;

Τι περίμενε να δει ο ήρωας;

Τι έγινε;

Πώς αισθανόταν ο ήρωας;

A large, empty, lined writing area with a green border, intended for students to write their story.

Σχολιάζουμε τα παρακάτω συναισθήματα του Παντελή και ανακαλύπτουμε σε ποια σημεία του κειμένου εκφράζονται.

- Αγάπη, λατρεία
- Φόβος
- Λαχτάρα, επιθυμία

Αγάπη, λατρεία

Φόβος

Λαχτάρα, επιθυμία

Συλλέγουμε στοιχεία για τον μύθο της Περσεφόνης.

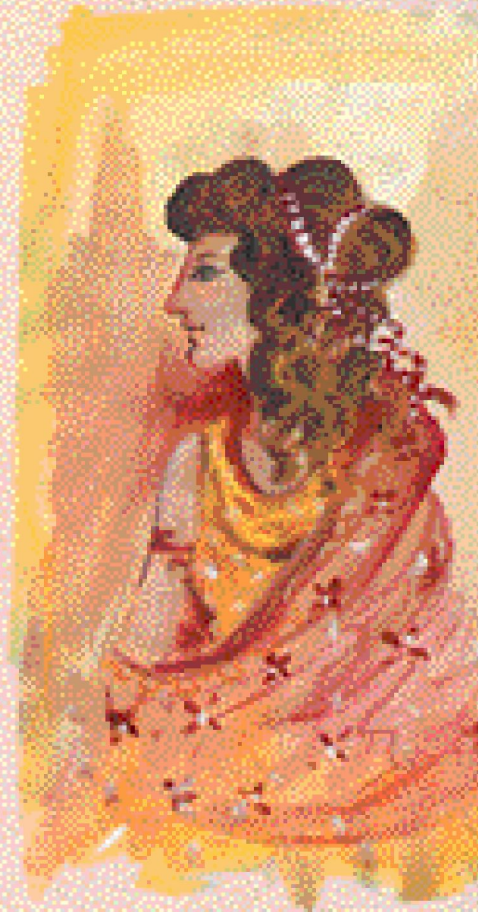
Γράφουμε με λίγα λόγια τον μύθο της.

Εμπλουτίζουμε την παρουσίαση του μύθου μας με ζωγραφιές ή φωτογραφίες.

Παρουσιάζουμε την έρευνά μας στην τάξη.

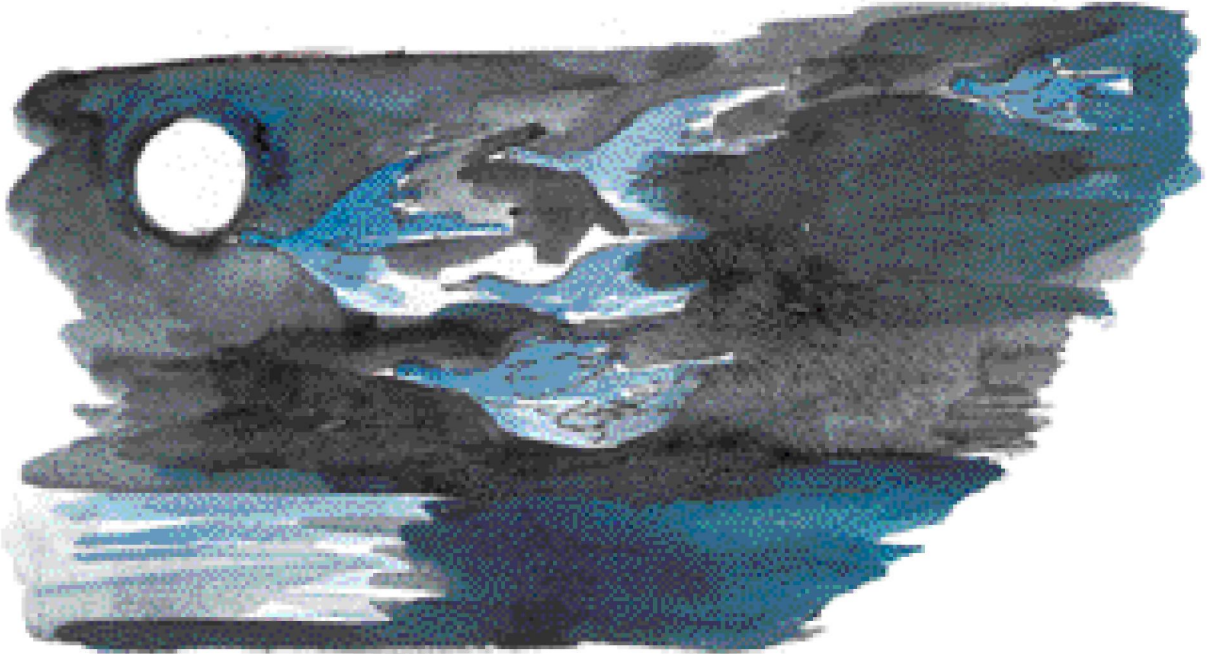

Συλλέγουμε πληροφορίες και παρουσιάζουμε τον Πυθαγόρα.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

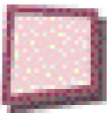

Διαβάζουμε τις τρεις παραγράφους του κειμένου και σημειώνουμε την παράγραφο στην οποία αντιστοιχεί το παρακάτω νόημα.

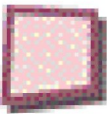

Κείμενο

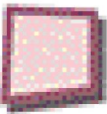
Οι κύκνοι πετούσαν μέσα στη νύχτα με το φως του φεγγαριού χτυπώντας τα φτερά τους, χωρίς να σταματούν. Μπροστά πήγαιναν οι μεγάλοι και δυνατοί κύκνοι και ακολουθούσαν οι μικρότεροι και πιο αδύναμοι.

Οι κύκνοι πετούσαν, ολόκληρο σμήνος, στον ουρανό. Ήταν ο καιρός που αποδημούσαν από τα κρύα μέρη σε τόπους ζεστούς. Πετούσαν πάνω από τη θάλασσα. Πετούσαν μέρα νύχτα, και την άλλη μέρα, και την άλλη, χωρίς ανάπαυση. Ο δρόμος τους περνούσε πάνω από τη θάλασσα.

Στον ουρανό έφεγγε το γεμάτο φεγγάρι και οι κύκνοι έβλεπαν κάτω χαμηλά τα γαλαζωπά νερά. Οι κύκνοι κουράστηκαν να χτυπούν τα φτερά τους, αλλά δεν σταματούσαν, παρά συνέχιζαν να πετούν. Μπροστά ηδρες ήταν οι μεγαλύτεροι κύκνοι, οι πιο δυνατοί. Πίσω τους ακολουθούσαν οι μικρότεροι κι οι πιο αδύναμοι.

Ένας από τους μικρότερους κύκνους πετούσε πιο πίσω απ' όλους. Οι δυνάμεις του τον εγκατέλειπαν. Χτυπούσε τα φτερά του, αλλά δεν μπορούσε να πετάξει μαζί με τους άλλους. Τότε, μ' ανοιχτά τα φτερά άρχισε να κατεβαίνει. Όλο και περισσότερο πλησίαζε τα νερά της θάλασσας.

Λέων Τολστόι
«Διηγήματα, μύθοι και παραμύθια»
Εκδόσεις Ωκεανίδα,
σ. 120-121.

Διαβάζουμε..., σκεφτόμαστε... και συνεχίζουμε την ιστορία.

Ο Βίκτορ, ο αγαπημένος και πιστός μου σκύλος, μ' ακολουθούσε παντού. Παρακολουθούσε ήσυχα όλα τα παιχνίδια μου στο πάρκο αλλά και όλους τους ποδοσφαιρικούς αγώνες με τους φίλους μου στο γήπεδο. Μια Κυριακή απόγευμα όμως έγινε το κακό...

Σε μια στιγμή κρίσιμη του αγώνα κι ενώ είχα την μπάλα, ο Πέτρος, ο φίλος μου, με κλώτσησε τόσο δυνατά που έπεσα κάτω και άρχισα να κλαίω και να ουρλιάζω από τον πόνο.....

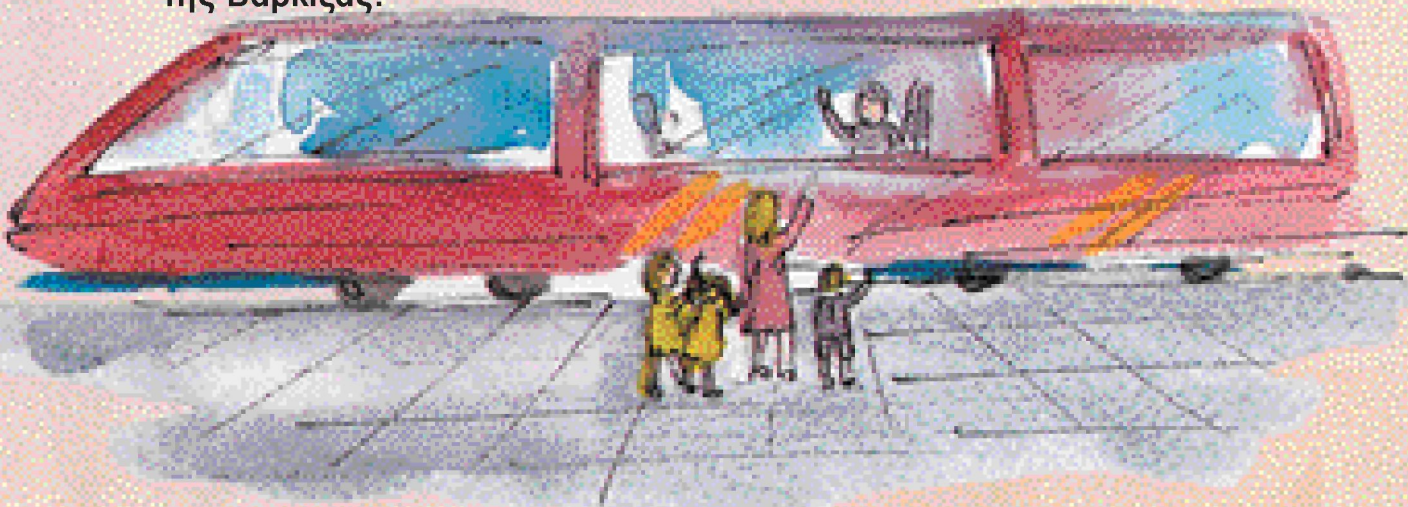

Διαβάζουμε το τέλος της ιστορίας που ακολουθεί. Φανταζόμαστε και διηγούμαστε πώς ξεκίνησε η ιστορία αυτή και τι θα μπορούσε να είχε συμβεί.

Μη ξεχάσεις
τον τίτλο!

Φτάσαμε όλοι μαζί στον σταθμό των τρένων. Το τρένο που θα 'παιρνε τον μπαμπά μας μακριά ξεκουραζόταν μπροστά μας ήσυχο πάνω στις ράγες με τα βαγόνια του άδεια. Πόσο γρήγορα είχε περάσει το καλοκαίρι! Η Λένα δεν καταλάβαινε, ήθελε ν' ανεβεί μαζί με τον μπαμπά στο βαγόνι. Ο μπαμπάς μάς αγκάλιασε, μπήκε γρήγορα στο βαγόνι του και άρχισε να μας χαιρετάει μέσα από το τζάμι. Ενώ μας χαμογελούσε, θυμόμουν όλα όσα είχαμε κάνει μαζί, τα μέρη που πήγαμε, τα παιχνίδια, περισσότερο απ' όλα όμως το ψάρεμα στα βραχάκια, σ' έναν μικρό κόλπο της Βάρκιζας!

1

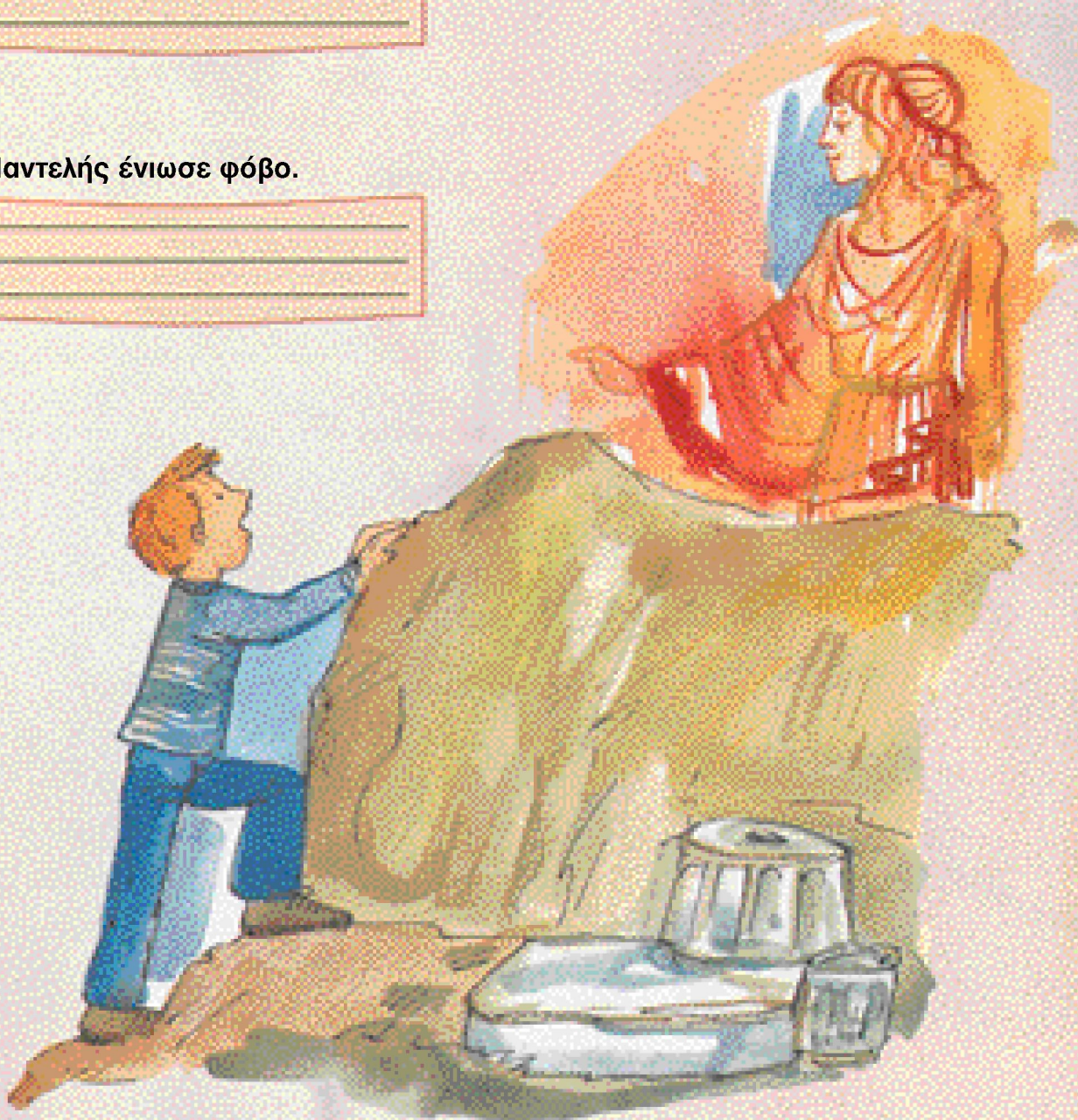
Διαβάζω το κείμενο «Ένα όνειρο πολύ ζωντανό» και βρίσκω τις λέξεις ή τις εκφράσεις που περιγράφουν τα παρακάτω.

Το φεγγάρι μέσα στη νύχτα.

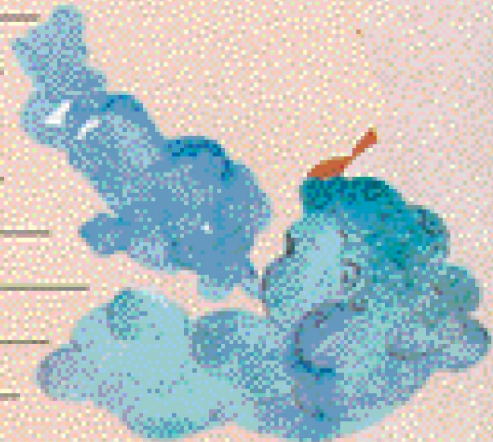
Ο Παντελής προσπάθησε να δει την Περσεφόνη.

Ο Παντελής ένιωσε φόβο.

Σκέφτομαι, γράφω και παρουσιάζω στους συμμαθητές μου έναν μύθο της χώρας μου, διαφορετικό ή με ανάλογη ιστορία.

Lined writing area for the student's story.

3

Συμπληρώνω τις καταλήξεις του Παρατατικού.

- Ο μικρός Ινδιάνος έτρεχ..... με το άλογό του.
- Όλοι οι φίλοι του ένωθ..... μεγάλη λύπη για τον χαμό της γιαγιάς του.
- Ένα πελώριο μαύρο σύννεφο έκρυβ..... τον ήλιο.
- Για πολλή ώρα καθόμασταν αμίλητοι γύρω από τη φωτιά και ακούγ..... τους ήχους του αλόγου του.

4

Γράφω την ιστορία που φαντάστηκα, όταν άκουσα τους ηχογραφημένους ήχους της άσκησης 2.

Χωρίζω το κείμενο σε παραγράφους.

Όσο εμείς παίζουμε ποδόσφαιρο, εκείνος, όπως μου είπε η θεία μου που μπήκε τυχαία μια μέρα στον κήπο, είναι όρθιος με σηκωμένα τ' αυτιά, κουνάει την ουρά του. Κάθε φορά που βάζω γκολ, γαβγίζει χαρούμενα, όταν ακούει τη φωνή του Κώστα, αγριεύει, δαγκώνει τον αέρα, σκίζει με τα νύχια του το χώμα. Όταν νυχτώνει και εμείς το διαλύουμε, ξαπλώνει αποκαμωμένος να ξεκουραστεί λίγο για το βραδινό κυνήγι, με περιμένει να πηδήξω στον κήπο για το καθιερωμένο φιλί στο κεφάλι, ένα για όλα τα γκολ που είχα βάλει εκείνο το απόγευμα στην πλήξη, τον φόβο, την απομόνωση.

*Μηνάς Ε. Βιντιάδης,
"Εγώ, ο Έκτωρ",
περιοδικό «Λέξη»,
Σεπτέμβρης-Δεκέμβρης 2003,
τεύχος 177-178.*

Διαβάζω και ανακαλύπτω ποια παράγραφος αντιστοιχεί στο παρακάτω νόημα.

Στον κάτω - κάτω δρόμο του σπιτιού μου και μπροστά στα σκουπίδια, βρήκα έναν τεράστιο κομματιασμένο κάκτο. Τον μάζεψα προσεκτικά κομμάτι - κομμάτι και τον άφησα να στεγνώσει. Μετά τον φύτεψα σε γλάστρες και περιμένα.

Την επόμενη άνοιξη σαρκώδη βλαστάρια και αγκάθια πετάχτηκαν γρήγορα - γρήγορα προσπαθώντας να κερδίσουν τον χαμένο χρόνο. Σήμερα στέκουν, πάντα αμίλητοι, χωρίς να φαίνεται ότι χρωστούν κάτι σε κανέναν.

Μια μέρα όμως φύτρωσε ένα μικρό μπουμπούκι και αστραπιαία μέσα στη νύχτα άνθισε ένα παραδείσιο λουλούδι που δεν συγκρίνεται με κανένα άλλο, απ' όσο γνωρίζω. Έτσι τραγούδησε τη ζωή ο σιωπηλός και απρόσιτος κάκτος, ο ακίνητος στους ανέμους που σαρώνουν την περιοχή.

Δημήτρης Μυταράς
"Οι κάκτοι",
περιοδικό «Λέξη»,
Σεπτέμβρης-Δεκέμβρης 2003,
τεύχος 177-178.

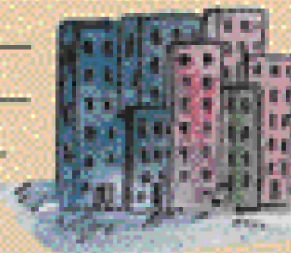

Νόημα

Ένα βράδυ, ξαφνικά,
άνθισε το πιο όμορφο λουλούδι της φύσης.
Μ' αυτόν τον τρόπο
ο κάκτος έδειξε
πόσο ευχαριστημένος
ήταν από τη ζωή.

Παρατηρώ τις εικόνες..., σκέφτομαι... και γράφω την περιπέτεια που έζησε ο Πάολο, πέρυσι το καλοκαίρι.

Ζωγραφίζω μια εικόνα που μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση, όταν άκουγα τους ηχογραφημένους ήχους ή όταν διάβαζα το κείμενο.

